

Found in Translation

In Hamelen

Annelies Verbeke

Een kort verhaal uit *Halleluja*, uitgeverij De Geus, 2017

Akkoord, vorige nacht heeft er iets mee te maken – niet dat ik er spijt van heb, ik moet ook leven. Baron von Münchhausen had wat weten te regelen en mijn probleem met MDMA – dat heb ik al dikwijls gemerkt – is niet de stof zelf, maar dat ik kan blijven drinken als ik wat heb genomen, met coke heb ik hetzelfde, geen verzadigingsgevoel wat alcohol betreft. Oké, tot daar dan mijn verantwoordelijkheid, die cocktails had ik moeten laten, maar op zich was het dus een fijne nacht: ik de hele tijd kleine dreadlocks draaien in het armhaar van de Baron, en hij me op mijn slaap, mond en schouders kussen, tijdens het omhelzen, tijdens het dansen, en er was die wandeling, waarbij we snel weer naar huis moesten rennen omdat die vrouw daar zat, die Katja, ik ben nu vergeten hoe haar sprookjesfiguur heet, die met de pollepel, is dat Frau Holle? – maar gisteravond was ze die dus niet, we hadden allemaal vrij en ze zat als zichzelf in een restaurant haar man aan te stoten en naar buiten te wijzen, naar ons, de Baron piste een luchtballon op het asfalt, je kon er niets van zien want het had geregend. Het zat eraan te komen dat ik bij hem zou blijven slapen, dat was het probleem niet, ook zijn buik niet – dat vroeg hij, of hij te dik voor me was – ik vind zo'n buik geweldig, ik heb er een hele tijd op mijn buik kruiselings overheen gelegen, terwijl hij zacht mijn billen streelde, dat was aangenaam, dat weet ik nog, maar dan de seks zelf, zoiets kan gebeuren, ik kon me gewoon niet concentreren, ik zat boven op hem, maar hij leek echt meters onder me te liggen, na een tijdje was zijn hoofd nog maar een speldenkop groot, echt raar. Ik weet ook niet precies wanneer ik ben ingeslapen maar wel dat de Baron 's ochtends de hele tijd naar mij zat te wijzen – dat ik nu met van die ro-ho-ho-ho-honde

ogen aan het werk moest, en dat zou ik ook wel grappig hebben gevonden, als hij niet zou hebben gelachen op een gemene manier. Maar ik dus weer naar Hamelen, waar ik me aanmeld en dan zegt die Claudia dat het vanaf volgende week niet meer hoeft, zo, geheel onaangekondigd, hoeft het ineens niet meer, mijn bijdrage, het is voorbij: *das Ende!* En ze kijkt zo bitter dat ik weet dat er iets als een klacht moet zijn geweest, misschien van Frau Holle, in dat geval kan de Baron het ook wel schudden, maar ik bel hem niet op want vanochtend, dat was lelijk, en ik vraag Claudia ook niet om een reden, ik vraag niet waarvan ik dan moet leven, ik vraag zelfs niet *‘Und was ist mit meinem Deutsch? Ich bin doch her gekommen um Deutsch zu lernen!’* Nee, ik heb één gedachte en die is heel afgebakend, heel duidelijk: je belooft een Rattenvanger niet iets waar je later op terugkomt. Ontslagen dus en als ik die veertien dagen loon wil krijgen, moet ik me nog tot het eind van de week publiekelijk vertonen in hetzelfde malle pakje, hetzelfde deuntje spelen op mijn klarinet, dit is een dieptepunt, dit zal me blijvend tekenen. Ik overweeg om de Baron toch een bericht te sturen want ik voel een Behoefte in me opwellen, ik word overweldigd door Behoefte, maar ik zal niets van me laten horen en de behoefte zal overgaan in Gemis en wie weet kan ik dan wat huilen en komt er iets als een catharsis – denk ik nog, en ik hou het bij twee glazen witte wijn tegen de kater. Nog geen half uur later zie ik ze mijn kant op komen, ik zit klarinet te spelen op mijn trapje bij het stadhuis. Je kunt het zo’n kind niet kwalijk nemen, vaak ligt het aan de ouders, in dit geval zeker. Hoe ze op me af komen geslenterd, gezin beeldt stemming uit, één woord, drie lettergrepen – verveling? Correct! De vader heeft de wereld getoond hoe je met heel weinig hersenactiviteit en heel weinig goede smaak toch heel rijk kunt worden en sinds die verwezenlijking fantaseert hij alleen nog over een Porsche neuken, ook nu, in gedachten schroeft hij de dop van de benzinetank, stopt zijn erectie erin en komt vrijwel onmiddellijk klaar. De moeder kijkt afkeurend om zich heen, volgend jaar moeten ze toch maar weer naar Disneyland Parijs. Ik kan haar niet eens ongelijk geven, Deutsche Märchenstrasse, die kitsch hangt me momenteel behoorlijk de keel uit, de taal ook, waarom wilde ik die eigenlijk leren? *Hameln! Hameln! Rattenfängerstadt im Weserbergland!* Dwars door mijn hoofdpijn heen blaas ik op mijn klarinet terwijl elk van mijn poriën zich richt op het uitstralen van de telepathische boodschap: *Weitergehen! Lasst den Rattenfänger in Ruhe! Grimm-Grimm!* Maar dat doen ze niet, me voorbijlopen. Dat doen ze niet. Ze blijven meewarig naar me staan kijken en het dochtertje is het ergst van de drie, dat zie ik nu, zo’n kind van negen dat uit aandachtshonger soms een jonger kind speelt, de onschuld speelt

terwijl het kil naar je kijkt, zo'n rotjong, met een scherp stemmetje dat vraagt: *'Mama, wer ist das?'* En nadat de moeder haar schouders heeft opgehaald is het de vader die antwoordt: *'Der Rattenfänger.'* En dan dat kind weer, met die ogen nog groter en kouder in de mijne gehaakt: *'Aber Papa, der Rattenfänger von Hameln hat doch keinen Busen?'* En dat vinden ze hilarisch, die ouders, allebei, de vader lacht met zijn hoofd in zijn nek, de moeder trappelt ter plekke en hyperventileert in haar handen. Wat een kind hebben ze toch weten te maken, nog maar zo kort op deze planeet en al zo verdorven, zoiets vraagt een inspanning maar ze zijn erin geslaagd. Trots wil de moeder haar spruit meedelen dat sommige mensen de gekste baantjes moeten doen omdat ze niet goed hebben opgelet op school, en de vader wil daaraan toevoegen dat zijn meisje zoiets nooit zal overkomen, maar het lukt ze niet, ik overstem het hele gezin! Heel Hamelen! Ik laat ze naar hun oren grijpen, de man, de vrouw en het kind, en waar ze ook heen rennen, ik ren harder, ik ren blazend voor hen uit, tot ze begrijpen dat ze niet aan me ontkomen, dat ik leid, het hele eind terug, voorbij mijn trapje, ook Claudia stormt haar kantoor uit, meer mensen volgen, een panische stoet keert zich om en om maar ik ben sneller, ik ren hun voorbij tot ik hen weer aanvoer. Nu moet ik ze een ravijn of een rivier in lokken, een rots die zich sluit, maar ruimtelijke oriëntatie is nooit mijn sterkste kant geweest, dus voer ik hen naar de personeelstoiletten, daar heb ik nog een sleutel van. Dan vertrekken mijn lippen echter, mijn mond ondermijnt me, mijn longen vertragen het blazen, en daar zijn de tranen, daar zijn ze dan, net nu, denk ik, niet nu, maar ook denk ik: het is een begin.

Overgenomen met de toestemming van de auteur en de uitgever.

© Annelies Verbeke en uitgeverij De Geus, 2017